

Toespraak Gaston Remmers, Opening PepijnPad, 2 juli 2021

www.watskeburtpepijn.nl

Beste mensen,

Uit groot leed komen de mooiste dingen voort. Zoals we hier staan missen we onze zoon, onze broer, onze neef, onze kleinzoon, onze vriend, onze klasgenoot, onze buurtgenoot, onze stadsgenoot: Pepijn. Zijn verhaal is genoegzaam bekend, maar toch nog even dit: op de avond van 16 januari stonden op deze plek tientallen buurtbewoners, en nog eens tientallen zwierven in de bossen hierachter zoekend naar Pepijn. We waren allemaal in shock en tranen.

Ieder van ons heeft zijn eigen herinnering aan die avond, die week erna. Of je nu gespannen meezocht, thuis op de bank zat, als politieagent ons begeleidde, of het nieuws uit de pers vernam: ergens greep het je aan. Als ouder, als vriend. Als mens. Het is zo'n universele pijn die geraakt werd. In zo'n turbulente en verwarrende tijd.

Het pad dat hij gegaan is, zijn we in de afgelopen maanden opnieuw gegaan, maar nu samen. Samen, dat wil zeggen: de bewoners van de wijken Elzenhagen en Jeugdland, en de bewoners van de slibvelden, de ADM-ers die hier hun nieuwe thuis hebben gevonden. En sinds kort ook de eigenaren van het golfbaanterrein.

We hebben een pad gemaakt van ongeveer een kilometer dat beantwoordt aan zijn speelse geest: kronkelig, dwars door de bosschages. Met een paar speelse hindernissen. We hebben karrevrachten afval uit de struiken geplukt, variërend van slaapzakken, huisvuil, zwerfvuil, plastic, vloerkleden, snowboards en massa's piepschuim en honderden golfballen. De stadsecoloog heeft ons gewezen op de bijzondere natuurwaarden in dit rafelrandje van de stad: boommarter, ijsvogel, havik, steenuil. Dit alles is nu beleefbaar geworden. En veiliger: de golfbaanbeheerder hoogt haar hek op, zodat er geen ballen meer zullen overvliegen. We hebben er een wandelgebied bij.

Zo draagt de dood van Pepijn bij aan het geven van leven aan de wijk. Hij kan het zelf niet meer meemaken, maar heeft ons letterlijk de weg gewezen naar elkaar. Het pad geëffend, zoals dat heet. Hij heeft onbedoeld dit stukje Amsterdam ontsloten.

Een speciaal woord van dank wil richten tot onze nieuwe burens, de bewoners van de slibvelden. Sinds eind november staan we als buurt in contact met ze, en de manier waarop de samenwerking vorm krijgt, is erg plezierig, en een aanwinst voor de wijk. Dat gaat niet alleen over het PepijnPad. Zo hebben ze de groep jongeren die het overlijden van Pepijn van dichtbij hebben meegemaakt leren lassen en begeleid in het maken van een kunstwerk; dat is deze 'P' hierachter.

Dank Corinna, Bassie, Bray e.a.

En binnenkort, als het voormalige terrein van de waterzuivering toegankelijk wordt, zullen de jongeren er een eigen honk krijgen om te chillen, iets waar de jeugd tussen 12 en 21 in Noord erg veel behoefte aan heeft.

Daarnaast heb ik bijzonder veel respect voor ze om een andere reden. Zij laten ons zien hoe je met minimale middelen toch een vreugdevol bestaan kunt opbouwen. Ze laten ons zien hoe je met existentiële onzekerheid omgaat. Vragen als “kunnen we hier nog wel blijven? Heb ik nog wel een thuis? Moet ik alweer verkassen?” ervaren ze elke dag, en toch blijven ze overeind, en creëren ze mooie dingen. Het is een vaardigheid die in de samenleving nu wordt gemist, gebrand als we zijn op absolute zekerheid. Juist het durven toelaten van die onzekerheid, van het ongewisse, is een vermogen dat tot ontspanning leidt. Tot ontkramping – en dat is precies waar we in deze tijd behoefte aan hebben.

We zijn heel blij dat burgemeester Femke Halsema en stadsdeelvoorzitter Erna Berends de tijd willen nemen om door hun aanwezigheid hun steun voor ons allen te laten blijken. Het is een eer dat jij, Femke, straks het PepijnPad gaat openen door symbolisch een kruiwagen houtsnippers op het pad te storten.

We zijn de afgelopen maanden bijna wekelijks met een ploegje het bos in geweest. Elke keer was het een waar genoegen, om nieuwe mensen te leren kennen en plezier te maken. Kinderen, jongeren en volwassenen deden mee. We hebben zoveel voor elkaar gekregen. En het gebeurde vanzelf, zonder regels: iedereen deed wat hij of zij dacht dat nodig was. Uit ‘niets’ ontstond ‘iets’, zo’n beetje als de oerknal. Zoals kinderen geboren worden en groeien. Ik dank jullie uit de grond van mijn hart, en hoop dat we nog lang van elkaar mogen genieten.

Zo is een pad ontstaan vanuit dezelfde zorgeloosheid en nieuwsgierigheid die Pepijn kenmerkte. En net zoals hij is ook het pad kwetsbaar. Het is een jong en jeugdig pad. Zonder onze aandacht zal het verdwijnen. Het pad verdient belopen te worden. Onderhouden. Geaaid. Het heeft ons nodig.

Ik sluit af met een uitnodiging, met een vraag ter overdenking, als we zo dadelijk gaan wandelen. De vraag is: “Wat is ons pad?” Er ligt een openheid in deze vraag, die bijna ondraaglijk is. Maar ook belofte van een nog niet ontgonnen mogelijkheid, een toekomst. En toekomst, dat is wat we bouwen. Dat doen we nu. Dit is ons pad. Welkom.